

Corina Florescu născută Serac, în București, în octombrie 1965. Tata bihorean și-a făcut din hobby o misiune de viață, culegător de folclor și interpret de romanețe, doine și jocuri din Ardeal, un luptător în armură de visător. Mama basarabeancă născută în România în timpul refugiului, o femeie delicată, puternică și iubitoare, marcând discret reperatele morale și familiale, ridicând ștacheta atributelor materne la un nivel greu de egalat. La 55 de ani savurez statutul de mamă și bunică, bucurându-mă de plăcerea liberă de obligații, alături de nepoți. Mi-au plăcut din copilărie cuvintele și emoția țesută de manifestarea lor, cochetând în adolescență cu poezia. M-am pregătit pentru IATC cu actorul Ion Anghel (Nino) dar am abandonat înainte de admitere, alegând să mă îndrept spre un domeniu care oferea mai multa predictibilitate!?! Am absolvit ASE, finanțe contabilitate, domeniu în care continui să-mi desfășor activitate de peste 35 de ani. În momentul în care realitatea profesiei cu tot ceea ce presupune ea în actualul context economic, politic, social și fiscal a devenit o presiune greu de suportat, într-o încercare de a-mi recăpăta echilibrul interior și a mă regăsi, m-am întors către poezie și astfel în toamna anului 2020 a apărut volumul de debut „Autobiografia clipei”. Tot în 2020 am avut onoarea de a fi amintită în paginile antologiei lirice “Metamorfoză”-vol.18. Discrepanța dintre ceea ce mi-ar fi plăcut să fac și ceea ce am ales să fac se regăsește în unele dintre poezii (Grifonul, Cușca, etc.) și pentru că puține dintre omeneștile trăiri îmi sunt străine, am abordat subiectul dragostei în tonalități diferite (Acolo, Odiseea, Rugă iubirii, etc), căutând lumina, divinitatea și pe mine în felurite ritmuri și rime (Dincolo de maluri, Piatra, Zborul, etc.) Toamna și marea au un loc aparte în sufletul meu, motiv pentru care se regăsesc adesea în versurile mele (Călătorie, Marea, Autumnală, etc).

Călătorie

De-ar fi să plec mi-aș pune toamna în valiză,
Al mării umed mal și-un strop de briză.
Aș lua în suflet cerul și-a lui nemărginire,
Făcându-i loc cuminte, în tot ce-am strâns iubire.

Mi-aș face-un ghem minuscul din fir de orizont,
Culoarea din crepuscul aș vrea să o înnod,
Să fie concentrată, o gemă de trăire,
Să pot tainic s-o port, în tot ce-o fi plutire.

Și aș mai lua cu mine nuanțele de verde,
Și arămiul cald ce-n frunze se-ntrevede,
Albastrul-nvolburat din val de mare-adâncă

Și bleul cel suav, ce-naltul îl inundă.

Și aș mai lua flămândă tot dorul meu de tine,
Ți-aș țese drum de stele, cărare către mine,
Să-ți fie calea lină, de-ai vrea să mă urmezi,
Pe drumul de lumină, să nu poți să te pierzi.

Vertical

Să îmi săpați o groapă verticală,
Să mă înfigeți în pământ ca pe-un țăruș,
Să nu mă înclinați în fața morții,
Ca ultima zvîcnire,-aicea sus.

Doar vertical am încercat să stau în viață,
Să nu mă-nclin, să nu mă umilesc,
Să nu mă plec sub șuierul furtunii
Ce m-a împins pe drumul omenesc

Cât de mult ego e în verticalitate?
Câtă mândrie ne menține drepti?
Cât de perfectă-i cumpăna dreptății
Ce străduiești în viață să respecti?

Cât de puțin sau cât de mult din mine
Voi mai considera că a stat vertical,
După desprinderea suflării, de-ntrupare,
Și zborul din țărână, spre înalt?

O groapă verticală dați-mi, totuși,
Pentru-ncercarea de a fi stat drept,
Ca o metaforă a trecerii prin lume,
Și al corectitudinii abstract concept.

Călăuza

Dumnezeu al luminii și-al adevărului
Pe treptele sufletului urc scara cerului,
Și mă rog ție divinului,
Deschide-mi calea binelui,
Îmi luminează cărările
Și îmi relevă chemările.
Scânteia ce în trupul de tină-ai aprins,
Să ardă curgând către scopul promis,
Să nu rățăcească tulburând zările,
Să nu spulbere-n vânt înzestrările.
Vibrație lină, în trup de țărână,
O viață întreagă mă ține de mână,
Și neabătută pe drumul spre stele,
Fii călăuză în visele mele.
Hai vino Țepeș înapoi!
Hai, hai vino Țepeș înapoi

Doar vei mai face pace printre noi!
Doar unu, doi să pedepsești
Să știe toți că nu glumești!
Ah! Dar tu ești mort, ești mort demult,
Degeaba-ncerc să te ascult,
Doar vântul bate-ncet în geam
Și ploaia cade-ușor îe ram,
Și știu păgânii, știu cu toți,
Că ești plecat între cei morți,
Și-și fac de cap, și-și bat joc de noi!
Hai vino, vino Țepeș înapoi!
Hai vino, calcă aspra lege a muririi
Ce nu dă drepturi omenirii
Să se întoarcă înapoi!
Hai vino, vino Țepeș printre noi!

Poetul

Iubitul meu e surd la poezie,
De îi recit, odată se-nfioară
Și panicat de-a buzelor mișcare
În gesturi inutile se-nfășoară.
Iubitul meu e orb la poezie
Și dacă îi arăt ritmat în versuri
Tablouri despre ape și luceferi,
Discret dispere în alte universuri.
Iubitul meu nu simte poezia,
De-l împresor în rime, nu tresare
Dar este cel mai inspirat poet se pare,
La brațul lui prin versuri fac cărare.

Și dacă a fost

Și dac-a fost să ne-ntâlnim,
În scurtul drum al vieții către moarte
Dă-mi trupul tău, lăuntrul meu rămâi,
Robiți păcatului dintâi, în mica noastră eternitate.

Și te prăvale asupra mea, încrustându-te în mine,
Spre a mă putea reîntrupa din dorul meu de tine.
Și dacă fi-vom doar un vis de patimi și dorințe,
Hai să rămânem adormiți, înlănțuiți cuminte.

În căutarea primăverii

Se făcea că mergeam pe străduțe pustii,
Cu copaci încruntați, ce-așteptau ca să vii,
Și doar goluri de crengi, fără urmă de cânt,
Tremurau răscolite de bătaia de vânt.
Căutam întristată un semn primitiv,
Între ramuri golașe, fără verde decor,
În pustiul anost și străină de loc,

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*

În orașul ce-mi părea lipsit de noroc.
Când fără speranțe-am abandonat
Găsire primăverii în orașu-ntristat,
Pătimașe-n ascuns de boboc nedeschis,
Magnolii grațioase pe ram s-au aprins.
Elegante-n aspect, radiind mult mister,
Răsucind delicate petale spre cer,
În vibrații de nou și reinventat,
Rămășițele iernii au alungat.
Între suflet și floarea maiestuoasă din ram,
În cuvinte nespuse dialogam,
Bucurându-ne-n jocul cuvântului mut,
De-al primăverii nou înflorit început.
De atunci când din suflet îmi lipsesc poezii,
Alunec în somnul cu vise târzii,
Căutând obsesiv să reîntâlnesc
Grațioase magnolii ce reînfloresc.

Doina Bârcă

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*